

Bruksela, dnia 16.5.2018r.
COM(2018) 297 final

SPRAWOZDANIE KOMISJI

**Sprawozdanie Komisji na temat oceny śródkresowej Europejskiego Funduszu
Dostosowania do Globalizacji (EFG)**

{SWD(2018) 192 final}

Kontekst

Europejski Fundusz Dostosowania do Globalizacji („EFG”) ustanowiono 10 lat temu, aby okazać solidarność i udzielić wsparcia pracownikom zwalnianym w wyniku poważnych zmian strukturalnych w światowym handlu, będących efektem globalizacji. Zakres określony w pierwszym dotyczącym EFG rozporządzeniu (WE) nr 1927/2006 poszerzono w 2009 r. rozporządzeniem (WE) nr 546/2009, aby uwzględnić również zwolnienia wynikające ze światowego kryzysu finansowego i gospodarczego. Z EFG współfinansuje się prowadzone przez państwa członkowskie działania mające na celu pomaganie zwolnionym pracownikom w powrocie na rynek pracy w sytuacjach, gdy zwolnienia miały znaczący wpływ na gospodarkę, zwłaszcza na poziom zatrudnienia w danym regionie bądź sektorze. Klauzula odstępowania zawarta w art. 6 ust. 2 obecnego rozporządzenia (UE) nr 1309/2013¹ (dalej „rozporządzenie EFG”) pozwala państwom członkowskim zmagającym się z wysokim bezrobociem osób młodych uwzględniać młodzież „niekształcąca się, niepracującą ani nieszkołącą się” we wnioskach EFG do końca 2017 r.²

Zakres oceny śródkresowej

Zgodnie z art. 20 rozporządzenia EFG Komisja dokonała niniejszej oceny śródkresowej w celu stwierdzenia, jak i w jakim stopniu osiągnęto cele EFG.

Niniejsza ocena śródkresowa obejmuje wszystkie 29 przypadków wsparcia z EFG, o które wnioskowano w latach 2014–2015³. Przypadki te dotyczą 10 państw członkowskich i 21 sektorów gospodarki. Najwięcej wniosków EFG we wskazanym powyżej okresie pochodzi z sektora motoryzacyjnego (4 przypadki wsparcia) i detalicznego (3 przypadki). Liczba wniosków EFG spadła ze względu na ożywienie gospodarcze, co ogranicza ilość danych dostępnych do analizy.

Ocenić podlegała efektywność, trwałość, skuteczność, spójność, przydatność i europejska wartość dodana osiągniętych rezultatów. Wykracza to poza wymagania określone w rozporządzeniu EFG, umożliwiając przeprowadzenie kompleksowej oceny na poziomie instrumentu i przypadku⁴.

Ocenę śródkresową przedstawiono w formie dokumentu roboczego służb Komisji (SWD). SWD dotyczący oceny opiera się głównie na ocenie zewnętrznych wykonawców, która została przyjęta przez Dyрекcję Generalną ds. Zatrudnienia, Spraw Społecznych i Włączenia

---

¹ [Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady \(UE\) nr 1309/2013 z dnia 17 grudnia 2013 r. w sprawie Europejskiego Funduszu Dostosowania do Globalizacji \(2014–2020\) i uchylecia rozporządzenia \(WE\) nr 1927/2006.](#)

² Przedłużenie klauzuli odstępowania jest obecnie analizowane.

³ Dane dotyczące przypadków zgłoszonych w 2016 r. są dostępne w dwuletnim sprawozdaniu EFG: [COM\(2017\) 636 final](#).

⁴ Ocena oparta jest na wytycznych dotyczących lepszego stanowienia prawa, opracowanych przez Komisję Europejską (dalej „BRG”): [COM\(2015\)215 final](#). BRG wprowadzono w 2015 r. jako zintegrowane podejście, obejmujące cały cykl polityki zmierzającej do poprawy jakości tworzenia przepisów i strategii UE, aby możliwe było osiągnięcie założonych w nich celów przy minimalnym koszcie. W zakresie procesów oceny, oprócz wyznaczenia rozszerzonych ram kryteriów oceny, w BRG nawołuje się również do kompleksowych konsultacji z zainteresowanymi stronami. Komisja przeprowadziła możliwie szerokie konsultacje, aby – zgodnie z BRG – odpowiednio uwzględnić w EFG interes publiczny UE, a nie jedynie szczególne oczekiwania małej grupy interesariuszy.

Spółecznego w grudniu 2016 r. Dodatkowe informacje na potrzeby dokumentu roboczego służb Komisji, które zebrano i przeanalizowano, pochodzą z wcześniejszych sprawozdań, ocen i ogólnego doświadczenia w zakresie zarządzania EFG.

Zgodnie z art. 20 ust. 1 lit. a) rozporządzenia EFG w niniejszym sprawozdaniu podsumowano główne wyniki EFG dla instytucji UE, jej organów oraz partnerów społecznych. Wyniki oceny przyczynią się również do kształtowania i ukierunkowywania polityki EFG w przyszłości.

Główne wnioski

Przeprowadzenie oceny śródkresowej EFG na stosunkowo wczesnym etapie pozwoliło jedynie na uzyskanie ograniczonych informacji i doświadczeń z obecnego okresu. Ponadto wzrost gospodarczy doprowadził do obniżenia liczby wniosków EFG, tym samym dodatkowo ograniczając dostępne dane. Do wyników oceny należy podejść z ostrożnością ze względu na ograniczony zakres dostępnych danych, mimo że Komisja starała się dokonać oceny w najszerszym możliwym zakresie i w taki sam sposób przeprowadzić konsultacje.

W zakresie *organizacyjnego uczenia się* ważnym wnioskiem wynikającym z tego procesu oceny jest to, że jej dokonanie w terminie wyznaczonym w rozporządzeniu EFG nastąpiło zbyt wcześnie. Przyszłym inicjatywom powinno się pozwolić dojść do wystarczająco zaawansowanego etapu cyklu wdrożeniowego, aby można było zebrać i przeanalizować dużą ilość informacji. Oceny powinny być planowane zgodnie z tym założeniem.

Jeśli chodzi o *efektywność* EFG, wskaźnik reintegracji zawodowej zwolnionych pracowników na rynku pracy wzrósł w porównaniu z poprzednim okresem (z 49 % do 56 %). Jak jednak wynika z danych, wskaźniki reintegracji zawodowej w dużej mierze odnoszą się do konkretnego przypadku i zależą, na przykład, od sytuacji gospodarczej na danym obszarze. Trudno jest zatem nie tylko porównać wskaźniki reintegracji zawodowej w poszczególnych przypadkach, ale również znaleźć odpowiednie wielkości porównawcze podobnych środków. Aby pokonać tę przeszkodę, zaleca się państwom członkowskim określenie celów dla konkretnych przypadków.

Uruchomienie pomocy oferowanej zwolnionym pracownikom można uzasadnić przez wykazanie, że zwolnienia nastąpiły w następstwie „globalizacji” lub „kryzysu finansowego i gospodarczego”. Żaden z tych terminów nie został jednak zdefiniowany w rozporządzeniu EFG. Ogólnie można uznać, iż brak definicji oferuje pewną elastyczność, lecz równocześnie pozostawia obszary niejasności. Zgromadzenie odpowiednich danych na poparcie swojego wniosku stanowi ogromne wyzwanie i często sprawia, że państwa członkowskie rezygnują ze złożenia wniosku. Wynika to również z faktu, iż często nie jest możliwe dokładne wskazanie decydującego czynnika, który doprowadził do restrukturyzacji.

Chociaż przypadki zwolnień obejmujących poniżej 500 pracowników mogą podlegać klauzuli odstępstwa, państwa członkowskie nie wiedzą, jak wykazać, iż zwolnienia te mogą mieć znaczący wpływ na gospodarkę, zwłaszcza na wskaźniki zatrudnienia, gdyż wpływu tego nie zdefiniowano szczegółowo w rozporządzeniu. Bardzo ważną kwestią wydaje się dokładniejsze zdefiniowanie znaczącego wpływu, na przykład przez opracowanie wspierających analizę wpływu konkretnych wskaźników lub karty wyników.

Problemy administracyjne i finansowe organów krajowych na etapie składania wniosków i wdrażania stanowią kolejną przeszkodę dla państw członkowskich w podejmowaniu decyzji o ewentualnym złożeniu wniosku. Problemy te związane są przede wszystkim z niedostępnością współfinansowania przyznanej pomocy oraz niewystarczającą liczbą pracowników organów zajmujących się EFG. Dotyczy to w szczególności przypadków, gdy mamy do czynienia z zerowym lub niewielkim doświadczeniem w zakresie stosowania EFG lub ogólnie wsparcia związanego z restrukturyzacją.

Główną przyczyną, dla której z EFG w mniejszym stopniu korzysta 13 państw członkowskich, które dołączyły do UE w 2004 r. lub później (UE-13), jest ich struktura przemysłowa. Utrata zatrudnienia ze względu na zmiany strukturalne spowodowane przez powiązaną z handlem globalizację jest mniej powszechna w państwach EU-13.

Środki EFG oferowane są w uzupełnieniu standardowych środków krajowych lub wzmacniają je. Na poziomie przypadku nie zaobserwowano zastąpienia środków.

Pomoc oferowana przez EFG nie byłaby dostępna z innych źródeł. Świadczy to o komplementarności i dodatkowości środków EFG.

Wsparcie z EFG usuwa również przeszkody w uczestnictwie w środkach krajowych lub EFG, oferując usługi dodatkowe, takie jak pomoc związana z podróżą czy opieka nad dziećmi.

Państwa członkowskie wykazały duże zainteresowanie wykorzystaniem odstępstwa w odniesieniu do młodzieży niekształcącej się, niepracującej ani nie szkolącej się. Wyjątkiem jest Hiszpania. Łącznie z odstępstwa skorzystano jednak tylko w dziewięciu przypadkach, w trzech różnych państwach członkowskich. Nie zmienia to faktu, że za każdym razem, gdy z odstępstwa skorzystano, pomoc została przez objętych nią młodych ludzi wykorzystana w bardzo szerokim zakresie. Jest to pomoc, której nie uzyskaliby oni w żaden inny sposób.

W niewielkiej liczbie przypadków ocena ujawniła pewne problemy w zapewnieniu terminowego dostarczenia danych do celów monitorowania. Jeżeli ta trudność się utrzyma, Komisja będzie musiała rozważyć wprowadzenie odpowiednich środków.

W bardziej ogólnym ujęciu ograniczone wymagania w zakresie monitorowania, zawarte w rozporządzeniu EFG, stanowią problem i przeszkodę w dokonaniu bardziej szczegółowej analizy.

W kwestii trwałości wyników, ponieważ cykl wdrożeniowy nie znajdował się jeszcze na wystarczająco zaawansowanym etapie i ocena mogła wobec tego objąć jedynie dwuletni okres (wnioski złożone w 2014 r. i 2015 r.), nie są dostępne solidne dane. Ogólna zdolność do zatrudnienia wzrosła ze względu na poprawę i aktualizację umiejętności. Na poziomie indywidualnym zauważono, że beneficjenci zyskali większe poczucie własnej wartości, co mogło skutkować bardziej aktywnym nastawieniem do poszukiwania pracy.

Na poziomie instytucjonalnym korzystanie ze wsparcia z EFG sprzyja rozwojowi ogólnego mechanizmu świadczenia pomocy związanej z restrukturyzacją w państwach członkowskich charakteryzujących się niewielkim doświadczeniem w radzeniu sobie z masowymi zwolnieniami. W państwach członkowskich mających duże doświadczenie w tej kwestii

i stosujących już mechanizmy świadczenia pomocy EFG działa jako narzędzie do testowania innowacyjnych środków, które mogą następnie zostać włączone do stałych ram wsparcia.

Jeżeli chodzi o skuteczność wsparcia, nadal krytykuje się długość procedur w trakcie procesu podejmowania decyzji mimo znacznego ograniczenia czasu i krótszych terminów dla Komisji i państw członkowskich. Czas trwania procedury składania wniosku został ograniczony i wynosi obecnie średnio ok. 200 dni, co oznacza spadek w porównaniu z okresem 300 dni w poprzednim okresie programowania.

W połowie przypadków państwa członkowskie wyrażają pozytywną opinię na temat wskazówek otrzymanych od Komisji Europejskiej podczas składania wniosku.

Niezbędne jest są dodatkowe działania w celu zapewnienia *spójności* finansowania. Chociaż na poziomie przypadku nie odnotowano pokrywania się finansowania z EFG z innymi źródłami finansowania unijnego ani z finansowaniem krajowym, możliwe jest lepsze dopasowanie EFG do Europejskiego Funduszu Społecznego (EFS). EFG skonstruowano z myślą o oferowaniu środków, które uzupełniają inne instrumenty, takie jak EFS. Zintegrowane podejście można najłatwiej zauważyć w interakcji finansowania krajowego i EFG. Państwa członkowskie nie opracowują obecnie strategicznych programów inwestycji w kapitał ludzki, do których mogłyby dołączyć wsparcie z EFG w razie wystąpienia przypadków restrukturyzacji na dużą skalę. Ponadto EFG mogłyby być lepiej skoordynowane z zaleceniami zawartymi w unijnych ramach jakości na rzecz przewidywania zmian i restrukturyzacji.

W kwestii *przydatności* finansowania EFG istnieją przesłanki wskazujące, że EFG jest istotnym instrumentem dla rozwijania kapitału ludzkiego. Zainteresowane strony, zwłaszcza te, które mają doświadczenie we wprowadzaniu środków EFG w życie, mają wątpliwości, czy EFG jest odpowiednim kanałem do oferowania wsparcia młodzieży NEET. W znacznie mniejszym, lecz nadal znacznym stopniu, kryterium kryzysu było uznawane za już nieistotne. W świetle zmian w zakresie działania globalizacji coraz większe wzajemne powiązania światowych gospodarek i rozwój globalnych łańcuchów wartości prawdopodobnie będą dalej zwiększać znaczenie kryterium globalizacji, ale również utrudnią udowodnienie, iż zwolnienia zostały faktycznie spowodowane przez globalizację. Biorąc pod uwagę trudności w zapewnieniu dowodów na poparcie wniosków, oczywiste jest, że EFG można by aktywizować znacznie szybciej, gdyby potrzebna była mniejsza ilość dokumentacji. Wówczas EFG funkcjonowałby lepiej jako instrument pomocy doraźnej.

Kwestię te należałoby również rozważyć pod kątem zakresu EFG, który obejmuje globalizację i kryzys finansowy, lecz nie obejmuje żadnych innych istotnych zmian gospodarczych. Pracownicy zwolnieni z innych powodów, jak choćby automatyzacja, stają przed bardzo podobnymi wyzwaniami i przewyższają liczbowo tych, którzy zostają zwolnieni w związku z globalizacją. Jeżeli zakres funduszu zostałby rozszerzony, aby obejmować wszelkie rodzaje restrukturyzacji, które wywołują znaczące niekorzystne skutki, fundusz byłby w stanie odpowiadać na jakiegokolwiek zachodzące zmiany. Co za tym idzie, argumentowanie, że te rodzaje restrukturyzacji powinny być objęte zakresem EFG nie byłoby już konieczne.

W wyniku oceny wykazano, że EFG wytworzył europejską *wartość dodaną*. Dotyczy to w szczególności jego efektów ilościowych, co oznacza, że wsparcie z EFG nie tylko zwiększa

liczbę i różnorodność świadczonych usług, lecz również poziom ich intensywności. Poza tym interwencje EFG charakteryzują się dużą widocznością i bezpośrednio pokazują opinii publicznej europejską wartość dodaną danej interwencji.

Skutki dla przyszłego kształtowania polityki

Z oceny śródkresowej wynika, że EFG spełnia swoje cele w zakresie przyczynienia się do realizacji priorytetu, jakim jest wzrost sprzyjający włączeniu społecznemu w ramach strategii „Europa 2020”. Cele EFG osiągane są przez okazywanie solidarności pracownikom zwolnionym w efekcie globalizacji oraz kryzysu finansowego i gospodarczego oraz udzielanie im wsparcia. Ogólnie uznaje się, że pomoc ta jest przydatna, i istnieją na to namacalne dowody, a gdyby EFG nie istniał, nie zostałaby ona zapewniona w żaden inny sposób.

Konstrukcja EFG wymaga jednak poprawy. Należy zająć się kilkoma wyzwaniami związanymi z przyszłością, zwłaszcza w świetle toczących się debat na temat działań po 2020 r.

Zakres

Z informacji zebranych podczas konsultacji z zainteresowanymi stronami, przeprowadzonych w trakcie prac związanych z oceną, wynika, że konstrukcja EFG wymaga zmian lub ściślejszego zdefiniowania, np. pod względem dokładnego zakresu i kryteriów powodujących jego wykorzystanie. Zgodnie z zasadą pomocniczości restrukturyzacja musi mieć znaczący wpływ na gospodarkę i rynek pracy, aby uzasadniać aktywizację wsparcia z EFG. Pojęcie „znaczącego wpływu” nie zostało jednak jasno zdefiniowane. Zwłaszcza zwolnienia obejmujące mniej niż 500 pracowników na obszarach wiejskich mogłyby podlegać klauzuli odstępstwa określonej np. w art. 4 ust. 2 rozporządzenia EFG, lecz państwa członkowskie nie wiedzą, jak udowodnić ten znaczący wpływ. Istotną kwestią wydaje się zdefiniowanie wyraźnego wskaźnika powiązanego z zatrudnieniem i skutkami społecznymi. Ma to znaczenie zwłaszcza, że łańcuchy wartości stają się bardziej zintegrowane i mniej zlokalizowane, a małe i średnie przedsiębiorstwa stanowią największą część przedsiębiorstw w wielu państwach członkowskich.

Terminy „globalizacja” i „kryzys” również nie zostały wyraźnie zdefiniowane, a państwa członkowskie często mają wątpliwości, które kryterium należy przyjąć do złożenia wniosku. Określenie czynnika, który faktycznie spowodował zwolnienia i nadaje się do wskazania we wniosku, oraz odpowiednie udowodnienie go we wniosku to elementy niezmiennie postrzegane jako jedne z głównych przeszkód do złożenia wniosku przez państwa członkowskie. W świetle tych trudności i biorąc pod uwagę fakt, że więcej przypadków utraty miejsc pracy wynika ze zmian technologicznych (wówczas zwalniani pracownicy stają przed tymi samymi wyzwaniami, co pracownicy zwolnieni ze względu na globalizację, ponieważ ich umiejętności są nieaktualne lub przestarzałe), możliwym rozwiązaniem byłoby objęcie zakresem wszystkich zwolnień na dużą skalę, wywołujących znaczący wpływ. To prowadziłoby do bardziej zrównoważonego korzystania z EFG, zwiększając jego potencjał dla państw członkowskich EU-13. Ograniczyłoby to obciążenie, jakim jest konieczność zapewnienia dowodów na poparcie wniosku, aby wykazać, że utrata miejsc pracy była spowodowana globalizacją. Ponieważ jest to również jeden z dwóch najbardziej czasochłonnych kroków na etapie składania wniosku, takie uproszczenie przyspieszyłoby

aktywizację wsparcia z EFG o kilka tygodni. To dałoby mniejszym państwom członkowskim więcej możliwości wnioskowania o wsparcie.

Monitorowanie i sprawozdawczość

Aby lepiej przeanalizować *efektywność* EFG, państwa członkowskie powinny być zobowiązane do gromadzenia bardziej szczegółowych danych do celów monitorowania, zwłaszcza w zakresie kategorii pracowników (profil zawodowy i wykształcenie), ich statusu zatrudnienia i rodzaju znalezionej zatrudnienia.

Zdolności w zakresie wnioskowania o wsparcie z EFG i jego wdrażania

Podstawową przyczynę, dla której państwa członkowskie mogące ewentualnie wnioskować o EFG w konkretnym przypadku nie składają wniosku, stanowią problemy w zakresie *możliwości finansowych i zdolności instytucjonalnych*. Z jednej strony może to być po prostu brak odpowiedniej liczby pracowników – państwa członkowskie obecnie mogą poprosić o pomoc techniczną tylko wówczas, gdy wdrażają przypadek EFG. Ponieważ do zwolnień może dojść niespodziewanie, ważne jest, aby państwa członkowskie były gotowe niezwłocznie zareagować i mogły złożyć wniosek bez jakichkolwiek opóźnień. Ponadto w niektórych państwach członkowskich konieczne wydaje się wzmożone budowanie zdolności instytucjonalnych w celu sprawnego i skutecznego wdrażania wsparcia EFG. Stałe środki na pomoc techniczną mogłyby zatem przyczynić się do regularnego budowania zdolności w państwach członkowskich. Tak właśnie jest na przykład w Grecji, gdzie władze stoją przed wyzwaniem wdrażania wsparcia EFG w wyniku wielu wniosków, lecz nie mają wystarczającego doświadczenia w zakresie wsparcia restrukturyzacyjnego.

Środki wsparcia

Niezbędne wydaje się bardziej dogłębne osadzenie wsparcia z EFG w unijnych ramach jakości na rzecz przewidywania zmian i restrukturyzacji oraz opracowanie lepiej skoordynowanego podejścia do środków zapobiegawczych związanych ze spodziewaną restrukturyzacją na dużą skalę oraz do pojedynczych środków zaradczych, takich jak działania obecnie współfinansowane przez EFG. To mogłoby oznaczać poszerzenie zakresu działalności EFG lub ściślej skoordynowane podejście z innymi instrumentami UE, takimi jak EFS. Mimo że konstrukcja instrumentu wykazuje wyraźną komplementarność funduszy, państwa członkowskie mogłyby lepiej osadzić wsparcie z EFG w kompleksowym pakiecie pomocy restrukturyzacyjnej. Zmiany sytuacji na rynku pracy wymagają dużych inwestycji w kapitał ludzki, zarówno w formie aktywnych środków zapobiegawczych, jak i środków zaradczych.

Klauzula odstępowania dot. młodzieży NEET

Bezrobocie osób młodych pozostanie dużym wyzwaniem. Doświadczenie pokazuje, że wsparcie z EFG dla młodzieży NEET jest w dużym stopniu wykorzystywane. Należy jednak zastanowić się, czy wsparcia dla młodzieży NEET najlepiej udzielać jest za pośrednictwem EFG, czy też istnieją inne kanały, dzięki którym można by łatwiej dotrzeć do potrzebujących młodych osób. Można by uznać za niesprawiedliwe oferowanie pomocy młodzieży NEET jedynie w regionach dotkniętych restrukturyzacją na dużą skalę spowodowaną globalizacją

lub kryzysem finansowym przy równoczesnym pominięciu młodzieży w regionach dotkniętych problemami wynikającymi z automatyzacji pracy.

Konsekwencje polityczne

W swojej [Białej księdze w sprawie przyszłości Europy](#) Komisja wyraża obawy dotyczące ruchów izolacjonistycznych, narastających wątpliwości co do korzyści z otwartego handlu oraz ogólnego stanu społecznej gospodarki rynkowej UE.

W swoim [Dokumencie otwierającym debatę w sprawie wykorzystania możliwości płynących z globalizacji](#) Komisja wskazuje połączenie powiązanej z handlem globalizacji i zmian technologicznych jako elementy stanowiące główną siłę napędową zwiększonego zapotrzebowania na wykwalifikowaną siłę roboczą oraz zmniejszającego się zapotrzebowania na słabiej wykwalifikowaną siłę roboczą. Przy ogromnych korzyściach płynących z bardziej otwartego handlu i dalszej integracji światowych gospodarek należy zająć się również wspomnianymi negatywnymi efektami ubocznymi. Jako że obecne korzyści z globalizacji są już nierówno rozdzielone pomiędzy ludzi i regiony, wywierając znaczny wpływ na tych, którzy odnoszą mniej korzyści, istnieje ryzyko, iż coraz szybciej rozwijająca się technologia dodatkowo pogłębi te różnice. Aby zapobiec ich dalszemu pogłębianiu, UE musi pomóc siłę roboczej nabyć wymagane umiejętności. Koncentrując się na EFG, we wspomnianym dokumencie otwierającym debatę stwierdzono, iż należy rozważyć działania zmierzające do poprawy funkcjonowania tego instrumentu w celu zapewnienia szybszego zastosowania go w razie wystąpienia dużej restrukturyzacji. Aby mógł on wspierać szerszy zakres działań w zakresie rozwoju gospodarczego w porównaniu do obecnej koncentracji na dotkniętych pracownikach, konieczna byłaby większa elastyczność. Będzie trzeba wypełnić lukę między środkami krótkoterminowymi a długoterminowymi strategiami konwersji, wspieranymi przez politykę spójności.

Komisja uruchomiła [Europejski filar praw socjalnych](#), w którym uwzględnia się zmieniające się realia rynku pracy. Ściślej mówiąc, w inicjatywie tej wprowadzono zasadę związaną z aktywizacją i ułatwianiem zmian związanych z zatrudnieniem: „Każdy ma prawo do terminowego i dostosowanego do potrzeb wsparcia na rzecz poprawy perspektyw zatrudnienia lub prowadzenia działalności na własny rachunek. Obejmuje to prawo do otrzymania wsparcia w poszukiwaniu pracy, szkoleniu się i zmianie kwalifikacji zawodowych. Każdy ma prawo do przeniesienia uprawnień do ochrony socjalnej i do szkolenia w trakcie przekwalifikowania zawodowego”. EFG oferuje ważny i widoczny instrument na szczeblu UE, aby wprowadzić tę zasadę w życie w przypadku restrukturyzacji na dużą skalę. EFG okazuje się być przydatnym narzędziem do łagodzenia niekorzystnego wpływu globalizacji, a jego duża widoczność może przyczynić się do zmniejszenia obaw związanych ze społeczną gospodarką rynkową.

Z oceny śródkresowej wynika, że EFG tworzy europejską wartość dodaną, oferując wsparcie pracownikom zwalnianym w wyniku restrukturyzacji na dużą skalę. Komisja oczekuje zatem dalszej dyskusji z Parlamentem Europejskim, Radą i wszystkimi głównymi zainteresowanymi

stronami na temat wsparcia obecnie zapewnianego przez EFG. EFG uważany jest za nieodzowną część całościowego pakietu oferowanych środków inwestycji w kapitał ludzki. Komisja rozważa dalsze rozwijanie EFG w celu przygotowania się na zadania, których należy się spodziewać w okresie po roku 2020.